

Arrest

nr. 269 784 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 september 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, diende op 9 december 2019 een aanvraag gezinshereniging in met haar oom K. Y., van Spaanse nationaliteit. Deze aanvraag werd geweigerd bij beslissing van 6 april 2020.

De tweede en derde aanvraag, ingediend op 25 mei 2020 en 27 oktober 2020, werden eveneens geweigerd op 30 september 2020 en op 28 januari 2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens

aan de verzoekende partij betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep.

Op 10 februari 2021 vroeg de verzoekende partij voor de vierde maal gezinshereniging aan met haar oom K. Y. M. op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag maakte het voorwerp uit van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen op 15 juli 2021.

Op dezelfde dag legt de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod op. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten;

Naam : K.

voornaam : T.

geboortedatum : 22.12.1978

geboorteplaats : Nador

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort met meerdere Schengen visa geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Spaanse en Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko en verschillende in- en uitreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene in Schengen verbleef van 01.02.2018 tot 05.02.2018, van 21.12.2018 tot 06.01.2019, van 28.03.2019 tot 09.04.2019, met als laatste Schengen inreisstempel op 05.09.2019. Hierna keerde betrokkene niet meer terug naar Marokko, maar kwam naar België waar hij vier keer vlak na elkaar in Deerlijk een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Spaanse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 09.12.2019, 25.05.2020, en 27.10.2020, werden geweigerd op 06.04.2020, 30.09.2020 en op 28.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10.02.2021 al een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste twee aanvragen gezinshereniging. De derde aanvraag gezinshereniging werd geweigerd door de gemeente Deerlijk omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijzen had voorgelegd ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene

misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.04.2020 dat hem op 09.04.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Deerlijk aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling was.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België verblijvende oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. In tegendeel, uit het administratief blijkt dat betrokkene in het kader van de zes visumaanvragen die hij indiende bij de ambassade/consulaat van Spanje (visum met oog op toerisme) en van Frankrijk (visa met oog op familiebezoek) in de periode 2015 - 2019, steeds aantoonde in Marokko wel degelijk economische actief te zijn als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden

vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen -in casu de bijlage 13 sexies dd. 25.02.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 15.07.2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag

nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11J- § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het af ronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1 °er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of; 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2,4°, artikel 13, § 2 bis, § 3, 3°, § 4,5°, § 5, of artikel 18, § 2, of; 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hij duidelijk gemaakt zou hebben zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden...

Verzoeker heeft nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

Met andere woorden, verzoeker diende het land niet onmiddellijk te verlaten binnen de termijn die werd opgelegd vanwege de verwerende partij.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd te worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker heeft familieleden in België, met wie hij een duurzame relatie heeft. Hij heeft tevens een nieuw leven opgebouwd in België.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er hem een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeid dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Dit allesbehalve voldoende duidelijk voor verzoeker om het motief van de duur van 3 jaar te begrijpen.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verweerster meldt dat er geen specifieke omstandigheden zijn die het inreisverbod van 3 jaar kunnen doen verminderen. Verwerende partij draait hier de bewijslast om. Zij dient met de stukken en de informatie die zij in haar bezit heeft aan te tonen dat het maximum inreisverbod gerechtvaardigd is.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximale termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest en van het vertrouwensbeginsel, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen of deze bepalingen zou schenden. Bovendien maakt de bestreden beslissing geen toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat volgens haar in de bestreden beslissing enkel wordt vermeld dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij duidelijk gemaakt zou hebben zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden. Zij stelt dat zij nieuwe elementen heeft aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven. Met andere woorden, volgens de verzoekende partij moest zij het land niet onmiddellijk verlaten binnen de termijn die werd opgelegd vanwege de verwerende partij. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van de verzoekende partij en gaat zij hier tevens zeer licht over. De verzoekende partij stelt dat zij familieleden heeft in België, met wie zij een duurzame relatie zou hebben. Zij heeft naar eigen zeggen ook een nieuw leven opgebouwd in België. Volgens de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing niet waarom een inreisverbod wordt opgelegd voor een duur van drie jaar. Er wordt volgens de verzoekende partij enkel vermeld dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is volgens de verzoekende partij *in casu* ver te zoeken.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omwille van twee redenen, namelijk enerzijds omdat "*voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*" en anderzijds omdat "*een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Het argument van de verzoekende partij dat haar een inreisverbod werd opgelegd enkel omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad merkt op dat het beroep dat de verzoekende partij instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2021, en waarmee het inreisverbod *in casu* gepaard gaat, werd verworpen bij arrest nr. 268 368 van 15 februari 2022. Uit de motivering van dat bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de verzoekende partij inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is definitief in het rechtsverkeer. De verzoekende partij kan thans geen argumenten meer aanhalen tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, noch ten aanzien van de beweegreden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De verwerende partij kon en moest zelfs een inreisverbod opleggen omdat er reeds een bevel werd gegeven aan de verzoekende partij waarbij haar geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit motief volstaat op zich al om te voldoen aan de voorwaarde voor het opleggen van een inreisverbod.

Verder blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk uitgebreid motiveerde waarom zij *in casu* heeft gekozen voor een duur van het inreisverbod van drie jaar. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven:

“drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort met meerdere Schengen visa geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Spaanse en Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko en verschillende in- en uitreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene in Schengen verbleef van 01.02.2018 tot 05.02.2018, van 21.12.2018 tot 06.01.2019, van 28.03.2019 tot 09.04.2019, met als laatste Schengen inreisstempel op 05.09.2019. Hierna keerde betrokkene niet meer terug naar Marokko, maar kwam naar België waar hij vier keer vlak na elkaar in Deerlijk een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Spaanse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 09.12.2019, 25.05.2020, en 27.10.2020, werden geweigerd op 06.04.2020, 30.09.2020 en op 28.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10.02.2021 al een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste twee aanvragen gezinshereniging. De derde aanvraag gezinshereniging werd geweigerd door de gemeente Deerlijk omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijzen had voorgelegd ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.04.2020 dat hem op 09.04.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Deerlijk aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling was.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België verblijvende oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. In tegendeel, uit het administratief blijkt dat betrokkene in het kader van de zes visumaanvragen die hij indiende bij de ambassade/consulaat van Spanje (visum met oog op toerisme) en van Frankrijk (visa met oog op familiebezoek) in de periode 2015 - 2019, steeds aantoonde in Marokko wel degelijk economische actief te zijn als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

De kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet zou gemotiveerd hebben over de duur van het inreisverbod mist dan ook feitelijke grondslag.

Uit deze uitgebreide motieven blijkt dat de verwerende partij bovendien wel degelijk heeft rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij haalt aan dat zij over een gezinsleven zou beschikken in België, maar zij maakt deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Bovendien maakt zij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing waar de verwerende partij stelt dat *“Betrokkene een volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België verblijvende oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. In tegendeel, uit het administratief blijkt dat betrokkene in het kader van de zes visumaanvragen die hij indiende bij de ambassade/consulaat van Spanje (visum met oog op toerisme) en van Frankrijk (visa met oog op familiebezoek) in de periode 2015 - 2019, steeds aantoonde in Marokko wel degelijk economische actief te zijn als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België”* niet aannemelijk.

De Raad herhaalt bovendien dat de beslissing van 15 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten zich definitief in het rechtsverkeer bevindt. In deze beslissing, genomen op dezelfde dag als de *in casu* bestreden beslissing, motiveerde de verwerende partij ook dat *“Hierbij wel degelijk (werd) rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België”*.

De verzoekende partij maakt met de loutere bewering dat volgens haar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar zaak of met haar gezinsleven, zonder deze specifieke omstandigheden of dat gezinsleven ook maar op enige concrete wijze aannemelijk te maken, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU ,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU